

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 6.6.2011
KOM(2011) 309 wersja ostateczna

SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA RADY I PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO
na podstawie art. 9 decyzji ramowej Rady 2003/568/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w
sprawie zwalczania korupcji w sektorze prywatnym

{SEK(2011) 663 wersja ostateczna}

SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA RADY I PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

na podstawie art. 9 decyzji ramowej Rady 2003/568/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie zwalczania korupcji w sektorze prywatnym

1. WPROWADZENIE

1.1. Kontekst

Celem decyzji ramowej Rady 2003/568/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie zwalczania korupcji w sektorze prywatnym, zgodnie z jej motywem 10 jest „zapewnienie, że zarówno czynna, jak i bierna korupcja w sektorze prywatnym, są przestępstwem we wszystkich państwach członkowskich oraz że osoby prawne mogą także zostać pociągnięte do odpowiedzialności za takie przestępstwa, oraz że przestępstwa podlegają skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym karom”.

Zgodnie z zasadniczym wymogiem wspomnianej decyzji państwa członkowskie penalizują dwa rodzaje zachowań, które można opisać w sposób następujący (zgodnie z art. 2 decyzji ramowej):

- obiecywanie, oferowanie lub przekazywanie łapówki osobie działającej w sektorze prywatnym w takim celu, aby ta osoba podjęła działania lub powstrzymała się od podjęcia działań, z naruszeniem obowiązków tej osoby;
- żądanie lub otrzymywanie łapówki, lub też przyjmowanie obietnicy jej wręczenia podczas wykonywania obowiązków zawodowych w sektorze prywatnym w celu podjęcia działań lub powstrzymania się od podjęcia działań, z naruszeniem obowiązków tej osoby.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 decyzji ramowej wymagano od państw członkowskich podjęcia niezbędnych środków celem osiągnięcia zgodności z przepisami decyzji ramowej do dnia 22 lipca 2005 r. Zgodnie z art. 9 ust. 2 od państw członkowskich wymagano przekazania do Rady i Komisji tekstu przepisów transponujących do prawa krajowego obowiązki nałożone na te państwa na mocy decyzji ramowej.

1.2. Cel sprawozdania i metoda oceny

W 2007 r. Komisja ukończyła pierwsze sprawozdanie z wdrożenia¹ dotyczące decyzji ramowej. Z odpowiedzi udzielonych przez państwa członkowskie wynikało, że poziom wdrożenia był bardzo niski. Do 2007 r. tylko dwa państwa członkowskie prawidłowo transponowały przepisy decyzji do ustawodawstwa krajowego.

Od tego czasu przyjęto program sztokholmski, w którym wezwano Komisję do opracowania kompleksowej polityki antykorupcyjnej i do ustanowienia mechanizmu oceniającego starania państw członkowskich w ramach walki z korupcją. Należało zatem ocenić wdrożenie tego ważnego aktu prawnego w państwach członkowskich.

¹ COM(2007) 328 wersja ostateczna.

W dniu 19 maja 2009 r. Komisja skierowała pismo do wszystkich państw członkowskich, prosząc o przekazanie aktualnych informacji na temat krajowych środków wdrażających decyzję ramową w celu przygotowania drugiego sprawozdania z wdrożenia, które miało zostać ukończony do dnia 31 grudnia 2009 r. Nie wszystkie państwa członkowskie nadesłały swoje zgłoszenia w terminie, co zmusiło Komisję do przesunięcia terminu publikacji sprawozdania. Ponadto państwa członkowskie nie informowały Komisji automatycznie o dokonanych w międzyczasie przyjęciu stosownych przepisów. Należało zatem uzupełnić oficjalne zgłoszenia o inne dostępne informacje, aby sprawdzić stan wdrożenia decyzji. Te dodatkowe informacje dotyczące wdrożenia decyzji ramowej zostały zebrane na podstawie dostępnych przepisów, III tury sprawozdań oceniających GRECO, a w niektórych przypadkach także sprawozdań grupy roboczej OECD ds. przekupstwa.

Do czasu przygotowania dokumentu wszystkie państwa członkowskie z wyjątkiem ES, DK i LT zgłosiły środki transpozycji. ES nie udzieliła żadnych informacji ani w 2007 r., ani do obecnego sprawozdania. Ze względu na brak nowych informacji ocena DK i LT pozostaje taka sama, jak w przypadku sprawozdania z 2007 r.

Sprawozdanie skupia się na art. 2–7 (ze zwięzłym odniesieniem do art. 10 w stosownych przypadkach) i obejmuje swym zakresem oświadczenia państw członkowskich złożone na podstawie art. 2 i 7. W sprawozdaniu nie porusza się kwestii zawartych w art. 8, 9 i 11, ponieważ przepisy te nie wymagają wdrożenia. Kryteria oceny przyjęte przez Komisję dla celów niniejszego sprawozdania są kryteriami ogólnymi, przyjętymi w 2001 r. celem dokonania oceny wdrożenia decyzji ramowych (skuteczność praktyczna, przejrzystość i pewność prawna, pełne zastosowanie i zgodność z terminem transpozycji)². Ponadto wykorzystano także kryteria określone specjalnie dla przedmiotowej decyzji ramowej, przy czym informacje szczegółowe przedstawiono w dalszej analizie poszczególnych artykułów.

2. OCENA

2.1. *Artykuł 2 – Czynna i bierna korupcja w sektorze prywatnym*

2.1.1. *Uwagi ogólne*

Artykuł 2 jest najważniejszym artykułem decyzji ramowej. Zdefiniowano w nim przestępstwa obejmujące korupcję czynną i bierną, popełnione w ramach prowadzenia działalności gospodarczej. Zakres stosowania art. 2 ust. 1 obejmuje działalność gospodarczą w podmiotach nastawionych i nienastawionych na zysk.

Państwa członkowskie mogły jednak stwierdzić, że ograniczyły zakres do postępowania wywołującego zakłócenia konkurencji w związku z zakupem towarów lub usług komercyjnych. Oświadczenia miały ważność do czerwca 2010 r. Ponieważ Rada nie podjęła decyzji o wydłużeniu ich ważności, Komisja zakłada, że nie są one już ważne, a zatem państwa członkowskie, które złożyły takie oświadczenie, będą musiały zmienić przepisy krajowe (takie oświadczenia złożyły: DE, AT, IT i PL).

Podobnie jak w 2007 r. wdrożenie art. 2 przysporzyło państwom członkowskim wiele problemów. W 2007 r. tylko dwa państwa członkowskie (BE, UK) prawidłowo transponowały wszystkie elementy przestępstwa. Dotychczas 9 państw członkowskich (BE,

² COM(2001) 771 z 13.12.2001, pkt 1.2.2.

BG, CZ, FR, IE, CY, PT, FI, UK) prawidłowo transponowało wszystkie te elementy.

Państwa członkowskie miały szczególne trudności z oddaniem w ustawodawstwie krajowym pełnego znaczenia wyrażen „bezpośrednio lub przez pośrednika” oraz „osobie, która sprawując jakąkolwiek funkcję kierowniczą w podmiocie działającym w sektorze prywatnym lub w nim pracując”.

Siedem wymogów zawartych w art. 2 ust. 1 zostało wymienionych poniżej.

Artykuł 2 ust. 1 lit. a) – czynna korupcja	Artykuł 2 ust. 1 lit. b) – bierna korupcja
<ul style="list-style-type: none"> • „obiecywanie, oferowanie lub przekazywanie” • „bezpośrednio lub przez pośrednika” • „osobie, która sprawując jakąkolwiek funkcję kierowniczą w podmiocie (...) lub w nim pracując” • „podmiocie działającym w sektorze prywatnym” • „nienależna korzyść jakiegokolwiek rodzaju” • „z przeznaczeniem dla tej osoby lub dla strony trzeciej” • „podjęła działania lub powstrzymała się od podjęcia działań, z naruszeniem obowiązków tej osoby” 	<ul style="list-style-type: none"> • „żądanie lub otrzymywanie (...) lub też przyjmowanie obietnicy” • „bezpośrednio lub przez pośrednika” • „przy zarządzaniu podmiotem (...) lub wykonywaniu w nim pracy na jakimkolwiek stanowisku” • „podmiotem w sektorze prywatnym” • „nienależna korzyść jakiegokolwiek rodzaju” • „z przeznaczeniem dla siebie lub strony trzeciej” • „podjęcia działań lub powstrzymania się od podjęcia działań, z naruszeniem obowiązków tej osoby”

2.1.2. Analiza szczegółowa

2.1.2.1. Artykuł 2 ust. 1 lit. a) – czynna korupcja

12 państw członkowskich (BE, BG, CZ, DK, IE, EL, FR, CY, PT, FI, SI, UK) spełnia wszystkie z siedmiu wymogów definicji czynnej korupcji. Najwięcej problemów przy transpozycji art. 2 ust. 1 lit. a) najwyraźniej sprawia oddanie pełnego zakresu „obiecywania, oferowania lub przekazywania” oraz „podjęcia działań lub powstrzymania się od podjęcia działań, z naruszeniem obowiązków tej osoby”.

NL ograniczyły zakres przestępstwa do przypadków, w których nie poinformowano o tym fakcie pracodawcy lub przełożonego. LU zgłasza tylko przypadki, w których pracodawca nie wie o działaniach przestępczych i ich nie dopuszcza. DE, AT, IT i PL ograniczyły zakres stosowania zgodnie z art. 2 ust. 3. DE ograniczyły zakres do czynności związanych z zakupem towarów lub usług komercyjnych. AT ograniczyła przestępstwo do „aktów prawnych”, a PL – do postępowania prowadzącego do strat, nieuczciwej konkurencji lub niedopuszczalnego wyróżniającego zachowania. DE poinformowały Komisję, że nowe przepisy mające spełnić omawiany wymóg decyzji ramowej są już w przygotowaniu.

2.1.2.2. Ponadto Komisja odnotowuje następujące problemy w zakresie transpozycji:

- EE nie uwzględnia proponowania łapówki, pośredników oraz wykonania/powstrzymania się od wykonania obowiązków z naruszeniem tychże obowiązków;
- IT nie uwzględniają proponowania łapówki, pośredników, osób zatrudnionych w sektorze prywatnym ani innych osób trzecich, dla których łapówka jest przeznaczona;
- LV nie uwzględnia obietnicy łapówki i ogranicza przestępstwo do przypadków, w których propozycja/obietnica została przyjęta. „Odpowiedzialny pracownik (...) lub inna osoba upoważniona, jak odnotowano w ocenie z 2007 r., najwyraźniej nie obejmuje wszystkich pracowników, a zatem nie oddaje w pełni sformułowania „osobie, która sprawując jakąkolwiek funkcję kierowniczą w podmiocie (...) lub w nim pracując (...)”;
- HU nie uwzględnia „oferowania” korzyści ani „bezpośrednio lub przez pośrednika”;
- RO nie wspomina o korzyści przeznaczonej dla osoby trzeciej;
- SK nie wyodrębnia proponowania łapówki lub korzyści.

2.1.2.3. Artykuł 2 ust. 1 lit. b) – bierna korupcja

12 państw członkowskich (BE, BG, CZ, IE, FR, CY, MT, PT, SI, SK, FI, UK) spełnia warunki art. 2 ust. 1 lit. b).

Ponadto stwierdzono, co następuje:

- DE złożyły oświadczenie, które straciło ważność;
- EE nie uwzględnia pośredników, „żądania” łapówki czy nienależnej korzyści;
- EL nie uwzględnia korzyści przeznaczonej dla osoby trzeciej;
- IT nie uwzględniają pośredników, korzyści przeznaczonej dla osoby trzeciej, „działania,, ani „żądania” łapówki;
- LV – przyjęcie propozycji nie jest uwzględnione w łotewskim ustawodawstwie;
- LU zawęży zakres omawianego artykułu (zob. art. 2 ust. 1 lit. a));
- HU nie uwzględniają sformułowania „bezpośrednio lub przez pośrednika”;
- NL – korzyść musiała zostać ukryta przed pracodawcą (węższa definicja niż w omawianym artykule);

- AT – potrzeba więcej informacji na temat pośredników. Ponadto „urzędnik/pracownik” sektora prywatnego niekoniecznie obejmuje osoby kierujące takim podmiotem.

2.1.2.4. Artykuł 2 ust. 2

Artykuł 2 ust. 2 stanowi, że art. 2 ust. 1 stosuje się do działań gospodarczych zarówno w podmiotach nastawionych na zysk, jak i w podmiotach nienastawionych na zysk. Niektóre państwa członkowskie wyraźnie wspominają o włączeniu podmiotów nienastawionych na zysk do swojego ustawodawstwa, podczas gdy inne sformułowały brzmienie przepisów tak szeroko, że podmioty nienastawione na zysk nie są z nich wyłączone. Ogółem, 16 państw członkowskich w pełni transponowało ten przepis (BE, BG, CZ, DE, EE, IE, FR, CY, HU, MT, NL, PL, PT, RO, FI, UK). W niektórych przypadkach brzmienie przepisów wydaje się wystarczająco szerokie, aby uwzględnić omawiany przepis, ale niezbędne jest dodatkowe wyjaśnienie (EL, IT, LV, MT, AT, SK, SE).

2.1.2.5. Artykuł 2 ust. 3

Zgodnie z art. 2 ust. 3 cztery państwa członkowskie złożyły już odpowiednie oświadczenie (DE, IT, AT, PL) na potrzeby poprzedniego sprawozdania. Oświadczenia były ważne do dnia 22 lipca 2010 r. (art. 2 ust. 4). Zgodnie z art. 2 ust. 5 Rada miała zweryfikować art. 2 przed dniem 22 lipca 2010 r., aby zdecydować, czy ważność tego rodzaju oświadczeń może zostać przedłużona. Ponieważ Rada nie podjęła takiej decyzji, Komisja uważa, że oświadczenia straciły ważność, a odnośne państwa członkowskie muszą odpowiednio zmienić swoje przepisy.

2.2. *Artykuł 3 – Podżeganie i pomoc*

Artykuł 3 dotyczy pośredniego udziału w korupcji poprzez podżeganie i pomocnictwo. Nie dotyczy on prób popełnienia przestępstwa³.

Ogólny poziom transpozycji omawianego artykułu był wysoki już w 2007 r., kiedy udało się tego dokonać 18 państwom członkowskim. Jak dotąd, wszystkie 26 państw członkowskich, które przekazały informacje (ES nie przekazała informacji w ogóle), przestrzega art. 3. W przypadku krajów, które przekazały niewiele informacji, lub nie przekazały ich wcale, ale – jak stwierdzono w sprawozdaniu z 2007 r. – stosują odnośne przepisy, uznaje się, że nadal zachowują pełną zgodność. Komisja nie ma żadnych informacji o ewentualnych zmianach w przepisach od 2007 r.

2.3. *Artykuł 4 – Kary i inne sankcje*

Artykuł 4 wymaga, aby przestępstwo korupcyjne w sektorze prywatnym podlegało „skutecznej, proporcjonalnej i odstraszającej” karze (art. 4 ust. 1). Artykuł ten zawiera również wymóg, aby państwa członkowskie zagwarantowały, że czynna i bierna korupcja w sektorze prywatnym podlega karze, której górna granica wynosi co najmniej od jednego roku do trzech lat pozbawienia wolności (art. 4 ust. 2). Artykuł 4 ust. 3 zawiera wymóg, aby państwa członkowskie – zgodnie ze swymi zasadami konstytucyjnymi – w pewnych okolicznościach czasowo zakazywały osobom fizycznym prowadzenia określonej lub

³ Jest tak dlatego, że definicja czynnego i biernego przekupstwa obejmuje także „obietcywanie”, „oferowanie” i „żądanie” lub „przyjmowanie obietnicy”, a nie tylko „przekazywanie” i „otrzymywanie”.

porównywalnej działalności gospodarczej na podobnym stanowisku lub w podobnym charakterze.

W 2007 r. w informacjach dotyczących art. 4 ust. 1 kilka państw członkowskich pominęło kary za przestępstwa z art. 3. Do tamtego momentu tylko jedenaście państw członkowskich (DK, EE, FI, DE, IE, IT, LT, LU, NL, PL, SE) dokonało pełnej transpozycji art. 4. Większość państw członkowskich spełniła wymagania art. 4 ust. 3.

Od tamtej pory dokonano znaczących postępów. 22 państwa członkowskie (BE, BG, CZ, DE, DK, EE, EL, IE, FR, IT, CY, LU, LT, HU, NL, PL, PT, SI, SK, FI, SE, UK) w pełni transponowały omawiany artykuł do prawa krajowego.

Wymienione państwa członkowskie ustanowiły kary i inne sankcje, zgodnie z wymogami art. 4 ust. 1. LV, MT, AT i RO nie przekazały wystarczających informacji pozwalających ocenić, czy nałożone sankcje obejmują także podżeganie i pomocnictwo (art. 3). ES nie udzieliła odpowiedzi.

26 państw członkowskich transponowało art. 4 ust. 2. ES nie została poddana ocenie.

22 państwa członkowskie w pełni transponowały art. 4 ust. 3, LV transponowała go częściowo, MT wcale, a CY i AT nie przekazały dostatecznych informacji. ES nie przekazała informacji w ogóle.

2.4. *Artykuł 5 – Odpowiedzialność karna osób prawnych*

Artykuł 5 dotyczy odpowiedzialności karnej osób prawnych z tytułu korupcji czynnej i biernej. Państwa członkowskie muszą dopilnować, aby osoby prawne ponosiły odpowiedzialność karną za przekupstwo popełnione na ich korzyść przez jakąkolwiek osobę działającą indywidualnie albo wchodzącą w skład organu osoby prawnej (art. 5 ust. 1). Państwa członkowskie muszą dopilnować, aby osoba prawna mogła również zostać pociągnięta do odpowiedzialności karnej w przypadku, gdy popełnienie przestępstwa było możliwe ze względu na brak nadzoru lub kontroli (art. 5 ust. 2). Odpowiedzialność karna osoby prawnej nie wyklucza postępowania karnego przeciwko osobom fizycznym, które brały udział w przestępstwie jako sprawcy, podżegacze lub pomocnicy (art. 5 ust. 3).

Do 2007 r. tylko pięć państw członkowskich (LT, LU, NL, PL, SI) dokonało pełnej transpozycji art. 5.

Mimo że od 2007 r. poczyniono istotne postępy, ogólnie niski poziom transpozycji art. 5 stanowi nadal powód do zaniepokojenia dla Komisji. Artykuł 5 w pełni transponowało 15 państw członkowskich (BE, DE, IE, EL, CY, LT⁴, LU, NL⁵, AT, PL, PT, RO, SI, SE, UK). 8 państw członkowskich transponowało go częściowo (BG, DK⁶, EE, FR, LV, HU, MT, FI). CZ i IT nie dokonały transpozycji art. 5. SK nie przekazała wystarczających informacji, a ES nie udzieliła odpowiedzi.

⁴ Zgodnie z informacjami przekazanymi na potrzeby sprawozdania z 2007 r.

⁵ Zgodnie z informacjami przekazanymi na potrzeby sprawozdania z 2007 r.

⁶ Zgodnie z informacjami przekazanymi na potrzeby sprawozdania z 2007 r.

23 państwa członkowskie (wszystkie z wyjątkiem CZ i IT, brak danych na temat SK, ES) ustanowiły odpowiedzialność karną osób prawnych, zgodnie z art. 5 ust. 1.

Aż 15 państw członkowskich transponowało art. 5 ust. 2 (BE, DE, IE, EL, CY, LU, AT, PL, PT, SI, SE, UK, LT⁷, NL⁸). RO poproszono dodatkowo o wyjaśnienie, czy brzmienie jej przepisów (które wydaje się zgodne z decyzją ramową) obejmuje odpowiedzialność karną osób prawnych w przypadkach braku kontroli. FR, SK i LV nie przekazały wystarczających informacji, natomiast uznano, że CZ, IT, BG, EE, IT, HU, FI i MT nie transponowały w pełni art. 5 ust. 2.

Artykuł 5 ust. 3 transponowało 20 państw członkowskich (BE, BG, DE, EE, IE, EL, FR, CY, LV, LU, HU, MT, NL, AT, PL, PT, RO, SI, SE, UK). Nie transponowały go CZ i IT, natomiast SK, DK i FI nie przekazały wystarczających informacji, aby możliwe było dokonanie oceny.

Utrudnieniem podczas analizy był brak informacji od państw członkowskich, szczególnie w odniesieniu do art. 5 ust. 2 i 3. Komisja zwraca uwagę, że wiele państw członkowskich nie odwołuje się bezpośrednio w swoich przepisach do przypadków braku nadzoru czy też ewentualnego wykluczenia odpowiedzialności karnej osoby fizycznej przez odpowiedzialność osoby prawnej.

SK poinformowała Komisję, że odpowiedzialność karna osób prawnych została włączona do projektu zmian do kodeksu karnego i kodeksu postępowania karnego przygotowanych przez słowacki rząd, ale proces przyjmowania tych zmian został zawieszony między 9 kwietnia 2008 r. a 20 maja 2009 r. w oczekiwaniu na decyzję Trybunału Konstytucyjnego. W związku z orzeczeniem Trybunału przepisy najwyraźniej się zmieniły, ale Komisja nie otrzymała ani informacji o jakichkolwiek zmianach, ani nowego tekstu. Nie można było zatem ocenić ich zgodności z art. 5.

2.5. *Artykuł 6 – Sankcje dla osób prawnych*

Zgodnie z art. 6 państwa członkowskie mają obowiązek ustanowić skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje dla osób prawnych (karne bądź inne) za czynną lub bierną korupcję, podżeganie i pomocnictwo lub umożliwianie popełnienia przestępstwa przez brak nadzoru lub kontroli. Zawiera on również przykłady sankcji, które mogą zostać nałożone, takie jak wykluczenie z otrzymywania świadczeń lub pomocy publicznej, odebranie pozwoleń na prowadzenie działalności gospodarczej, nadzór sądowy lub sądowe orzeczenie o likwidacji.

Do 2007 r. pełnej transpozycji art. 6 dokonało 5 państw członkowskich (DK, LT, NL, PL, SI). Do kilku państw członkowskich zwrócono się o udzielenie dalszych informacji umożliwiających ocenę ich sytuacji. W przypadku państw członkowskich, które nie przekazały dodatkowych informacji, podtrzymano ocenę zawartą w sprawozdaniu z 2007 r.

Dotychczas art. 6 transponowało 16 państw członkowskich (BE, DK, DE, IE, EL, FR, LT, LU, NL, AT, PL, PT, RO, SI, SE, UK). Potrzebne są jednak dodatkowe wyjaśnienia ze strony RO i UK.

⁷ Zgodnie z informacjami przekazanymi na potrzeby sprawozdania z 2007 r.

⁸ Zgodnie z informacjami przekazanymi na potrzeby sprawozdania z 2007 r.

5 państw członkowskich (BG, EE, LV, HU, FI) częściowo spełniło wymogi artykułu 6. Do FI zwrócono się o dodatkowe wyjaśnienia w kwestii ograniczenia odpowiedzialności karnej osób prawnych.

4 państwa członkowskie (CZ, IT, CY, MT) nie transponowały art. 6. ES nie dostarczyła żadnych informacji. SK nie powiadomiła o wprowadzeniu nowej ustawy dotyczącej odpowiedzialności karnej osób prawnych, a zatem nie można było ocenić, czy kraj ten spełnia wymogi wspomnianego artykułu.

Poziom wdrożenia art. 6 ust. 1, który zobowiązuje państwa członkowskie do ustanowienia kar dla osób prawnych za czynne/bierne przekupstwo, jest wyższy niż w przypadku art. 6 ust. 2, gdyż 20 państw członkowskich wdrożyło jego przepisy. Artykuł 6 ust. 2 transponowało zaledwie 14 państw członkowskich (BE, DK, DE, IE, EL, FR, NL, AT, PL, PT, RO, SI, SE, UK). 4 państwa członkowskie (LV, BG, HU, SK) nie udzieliły wystarczających informacji lub nie uwzględniły odpowiedzialności karnej w przypadkach braku jakiegokolwiek nadzoru. EE, CZ, CY, IT i MT nie transponowały art. 6 ust. 2, a FI spełnia jego wymogi tylko częściowo.

2.6. *Artykuł 7 – Jurysdykcja*

Artykuł 7 wymaga, aby państwa członkowskie podejmowały środki niezbędne do ustanowienia swojej jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw określonych w decyzji ramowej, jeżeli przestępstwo to zostało popełnione w całości lub w części na jego terytorium, przez jednego z jego obywateli lub na korzyść osoby prawnej, której siedziba zarządu znajduje się na terytorium tego państwa członkowskiego. Państwa członkowskie mają margines swobody w stosowaniu dwóch ostatnich przepisów dotyczących jurysdykcji.

Z przekazanych informacji wynika, że do 2007 r. tylko 3 państwa członkowskie (DK, DE, UK) transponowały art. 7.

Dotychczas tylko 9 państw członkowskich (BE, CZ, DK, DE, IE, LU, HU, NL, UK) dokonało pełnej transpozycji art. 7. Wydaje się, że 15 państw członkowskich (BG, EE, EL, FR, IT, CY, LV, MT, PL, PT, RO, SI, SK, FI, SE) częściowo transponowało art. 7, ale w wielu przypadkach nie przekazano wystarczających informacji na temat każdego z przepisów, aby możliwa była pełna ocena zgodności. 10 państw członkowskich (DK, DE, EE, FR, LT, HU, AT, FI, SE, UK) postanowiło nie stosować niektórych przepisów dotyczących jurysdykcji (gdy przestępstwo zostało popełnione przez jednego z jego obywateli lub na korzyść osoby prawnej mającej siedzibę na terytorium państwa członkowskiego). Ogólnie rzecz biorąc, ze względu na brak informacji Komisja nie była w stanie uzyskać jasnego obrazu stanu wdrożenia omawianego przepisu. Państwa członkowskie proszone są o udzielenie dokładniejszych informacji, tak aby Komisja mogła przeprowadzić szczegółową ocenę.

2.7. *Artykuł 10 – Terytorialny zakres stosowania*

Nie przekazano żadnych nowych informacji na temat terminu, w którym Gibraltar miałby transponować omawiany akt prawny. Zjednoczone Królestwo stwierdziło, że transpozycja zostanie przeprowadzona, gdy tylko pozwoli na to kalendarz prac legislacyjnych.

3. WNIOSKI

Ocena dotyczy wyłącznie transpozycji konkretnych przepisów do ustawodawstwa krajowego. Ze względu na brak porównywalnych danych statystycznych i danych liczbowych

dotyczących przypadków korupcji w sektorze prywatnym niemożliwa była ocena praktycznych skutków transpozycji przepisów decyzji ramowej.

Mimo pewnych postępów poziom samej transpozycji nadal jest niezadowalający. Największy problem polega na niedostatecznej transpozycji niektórych elementów art. 2 i 5. W odniesieniu do transpozycji art. 5 ocena dotyczyła głównie krajowych przepisów prawa karnego zgłoszonych przez państwa członkowskie. Choć brano pod uwagę, że sankcje, o których mowa w art. 5, mogą mieć również charakter administracyjny lub cywilny, niniejsza ocena prowadzona była wyłącznie w oparciu o dostępne dane zgłoszone przez państwa członkowskie.

Komisja przypomina o znaczeniu walki z korupcją w sektorze prywatnym i wzywa państwa członkowskie do bezzwłocznego przyjęcia wszystkich niezbędnych środków w tym względzie.

Komisja zachęca wszystkie państwa członkowskie do przeanalizowania niniejszego sprawozdania i udzielenia Komisji i Radzie wszystkich istotnych informacji. Ponadto Komisja zwraca się do państw członkowskich, które przyjęły nowe przepisy od czasu sporządzenia niniejszego sprawozdania, aby zgłosiły tego rodzaju środki Komisji i Radzie.